

Iván Martín, piano

Nascut a Las Palmas de Gran Canaria (1978), és considerat un dels músics més brillants de la seva generació. Col·labora amb pràcticament totes les orquestres espanyoles i moltes d'internacionals, ja siguin de cambra, simfòniques o filharmòniques de Londres, París, Berlín, Viena, Milà, Estrasburg, així com Hèlsinki, Praga, Varsòvia, Zagreb, i d'Amèrica (Montevideo, São Paulo, Monterey als EUA, Santiago de Xile...), amb els directors G. Albrecht, Ch. Eschenbach, E. Inbal, V. Jurowsky, J-J. Kantorow, M. A. Gómez Martínez, J. Mena, J. Pons, Ch. Rousset, A. Ros Marbà, M. Sanderling i Ch. Zacharias, entre d'altres, en festivals internacionals de la categoria del New York Keyboard, Orford Music Festival, La Roque d'Anthéron, La Folle Journée, Festival Mozart Box (Itàlia), Grandes Pianistas (Xile), Cervantino (Mèxic), i també a Macau, Granada, Peralada, Schubertiada a Vilabetran o al Festival de Música de Canarias, sempre en sales de gran prestigi: Konzerthaus, Staatsoper i Philharmonie de Berlín, Amsterdam Concertgebouw, Salle Pleyel de París, Carnegie Hall de Nova York o al National Center for Performing Arts de Pequín. Col·labora amb Patrimoni Nacional de Espanya amb concerts als Reales Sitios.

Ha protagonitzat estrenes d'obres contemporànies dedicades per autors actuals: J. A. Amargós, B. Casablanca, A. García Abril i C. Halffter, entre d'altres; les darreres han estat el *Concert per a piano i orquestra* d'Enric Palomar i el de Michael Nyman. Ha debutat com a director amb diverses orquestres de l'Estat i és el fundador del Galdós Ensemble, centrat en la música barroca i del Classicisme.

Ha enregistrat nombrosos programes de ràdio i televisió a Espanya, França, Itàlia, el Brasil i els Estats Units. Els seus àlbums han rebut reconeixements importants, i el seu darrer disc per a Sony Classical inclou els *Concerts per a piano i orquestra* de Beethoven, amb l'Orquestra Sinfònica de Galícia, en què també debuta com a director. Va ser artista resident de l'Orquestra Filarmònica de Gran Canaria i del Centro Cultural Miguel Delibes de Valladolid.

També et pot interessar

Palau Piano – Itinerari Llettraferits
Dimecres, 13 de febrer de 2019–20h
Sala de Concerts

Josep Colom, piano
Preu: 25 euros

L. van Beethoven: *Bagatel·les 5 i 4*
L. van Beethoven: *Sonata núm. 30, en Mi major, op. 109*
L. van Beethoven: *Bagatel·les 1 i 3*
L. van Beethoven: *Sonata núm. 31, en La b major, op. 110*
J. M. Guix: *Stella*
L. van Beethoven: *Bagatel·les 2 i 6*
L. van Beethoven: *Sonata núm. 32, en Do menor, op. 111*

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

B 21202-2018

Iván Martín, piano

Palau Piano
Dimecres, 21 de novembre de 2018–20h
Sala de Concerts

Programa

I

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)

Fantasia en Re menor, KV 397

<i>Sonata núm. 13, en Si bemoll major, KV 333</i>
Allegro
Andante
Rondeau

II

Frédéric Chopin (1810-1849)

Balada núm. 1, en Sol menor, op. 23

Largo

Moderato

<i>Balada núm. 2, en Fa major, op. 38</i>
Andantino
Presto con fuoco

<i>Balada núm. 3, en La bemoll major, op. 47</i>
Allegretto

<i>Balada núm. 4, en Fa menor, op. 52</i>
Andante con moto

“Fou de debò o bé un misteri la mort persecutòria? Fou cap final l’obscuritat, o bé un començament, que torna d’una festa nocturna?”

Màrius Sampere
<i>Dèmens, 2017</i>
7’

30’

Un déu n’engendra un altre

El 17 d’octubre de 1849 Frédéric Chopin moria a París. El seu cos, però, hauria d’esperar tretze dies a la cripta de l’església de La Madeleine per poder ser enterrat. El motiu d’una espera tan inhabitual no era altre que Mozart. El compositor polonès havia expressat el desig que, durant el seu funeral, s’interpretés el *Requiem* del salzburguès. Poc es podia imaginar, probablement, els maldecaps que això comportaria als amics encarregats de fer complir aquesta darrera voluntat. El dret canònic prohibia la participació de les dones en actes litúrgics i això feia impossible interpretar una missa de difunts mozartiana que exigeix la participació de dones solistes. L’estira-i-arronsa, mentre el cos de Chopin esperava a la penombra de la cripta, va durar gairebé dues setmanes i, finalment, l’arquebisbe de París va concedir un permís excepcional. Una anècdota que revela fins a quin punt Chopin va mantenir una estreta relació amb la música de Mozart durant tota la seva vida i fins més enllà de la seva mort.

7’

Iván Martín és un d’aquests músics que no entenen el fet de pujar dalt d’un escenari com una simple exhibició de les seves capacitats, el seu talent o la seva sensibilitat, sinó que concep la música com a recerca, renovació, coneixement. Iván Martín és un buscador infatigable d’idees noves i frueix compartint-les amb els seus oients. El programa que avui ens proposa n’és una bona mostra. Mozart i Chopin. Dos compositors que, quan escriuen per al teclat, ho fan aparentment des d’estètiques i intencions completament diferents. Però el pianista ens mostrarà, mitjançant un recorregut calculat amb perspicàcia, amb quina naturalitat la música del geni austriac flueix i s’endinsa en les partitures del mestre polonès. Quina audàcia, la d’Iván Martín, quan ens permet escoltar de costat la *Fantasia en Re menor* de Mozart i la *Balada núm. 1* de Chopin, dues obres germanes, que parlen un llenguatge tan proper! El virtuosisme a voltes enrevessat i cromàtic de les *Balades* de Chopin no aconsegueix amagar un geni que, en essència, beu molt més de Mozart (i fins i tot de Bach!) que no pas dels seus contemporanis romàntics.

En paraules del musicòleg suís Jean-Jacques Eigeldinger, Mozart era un déu, per a Chopin. I Chopin n’és, innegablement, un altre, per a tots nosaltres. Avui Iván Martín no només ens els permet escoltar de costat. Ens mostra, també, com un déu n’engendra un altre.

Oriol Ponsatí-Murlà, Universitat de Girona
--